

Normy pro projednávání závažnějších trestných činů vyhrazených Kongregaci pro nauku víry ze 7. prosince 2021

Pars Prima NORMAE SUBSTANTIALES	Část první HMOTNĚPŘÁVNÍ NORMY
Art. 1	Čl. 1
<p>§ 1. Congregatio pro Doctrina Fidei, ad normam art. 52 Constitutionis Apostolicae <i>Pastor bonus</i>,¹ cognoscit delicta contra fidem et delicta graviora, tum contra mores tum in sacramentorum celebratione commissa atque, ubi opus fuerit, ad canonicas sanctiones declarandas aut irrogandas ad normam iuris, sive communis sive proprii, procedit, salva competentia Paenitentiarie Apostolicae² et firma manente <i>Agendi ratio in doctrinarum examine</i>.³</p>	<p>§ 1. Kongregace pro nauku víry projednává dle normy čl. 52 apoštolské konstituce <i>Pastor bonus</i>¹ trestné činy proti víře a závažnější trestné činy jak proti mravům, tak spáchané v rámci slavení svátostí, a taktéž – pokud je třeba – přistupuje podle předpisů obecného i vlastního práva k vyhlášení nebo udělení kanonických sankcí, a to při zachování kompetence Apoštolské penitenciárie² a bez újmy předpisů <i>Procedury pro zkoumání nauky</i>.³</p>
<p>¹ IOANNES PAULUS PP. II, <i>Constitutio apostolica Pastor bonus, De Romana Curia</i>, 28 iunii 1988, art. 52, in AAS 80 (1988) 874: «Delicta contra fidem necnon graviora delicta, tum contra mores tum in sacramentorum celebratione commissa, quae ipsi delata fuerint, cognoscit atque, ubi opus fuerit, ad canonicas sanctiones declarandas aut irrogandas ad normam iuris, sive communis sive proprii, procedit».</p> <p>² IOANNES PAULUS PP. II, <i>Constitutio apostolica Pastor bonus, De Romana Curia</i>, 28 iunii 1988, art. 118, in AAS 80 (1988) 890: «Pro foro interno, tum sacramentali tum non sacramentali, absolutiones, dispensationes, commutationes, sanationes, condonationes aliasque gratias eadem largitur».</p> <p>³ CONGREGATIO PRO DOCTRINA FIDEI, <i>Agendi ratio in doctrinarum examine</i>, 29 iunii 1997, in AAS 89 (1997) 830-835.</p>	<p>¹ JAN PAVEL II. <i>Apoštolská konstituce Pastor bonus o Římské kurii</i> (28. 6. 1988), čl. 52. In AAS 80 (1988), s. 874: „Projednává trestné činy proti víře a závažnější trestné činy jak proti mravům, tak spáchané v rámci slavení svátostí, které jí byly oznámeny, a taktéž – pokud je třeba – přistupuje podle předpisů jak obecného, tak vlastního práva k vyhlášení nebo udělení kanonických sankcí.“</p> <p>² JAN PAVEL II. <i>Apoštolská konstituce Pastor bonus o Římské kurii</i> (28. 6. 1988), čl. 118. In AAS 80 (1988), s. 890: „Ve vnitřním oboru svátostném i nepsvatostném uděluje prominutí, dispenze, záměny, sanace, odpuštění a jiné výhody.“</p> <p>³ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY. <i>Procedura pro zkoumání nauky</i> (29. 6. 1997). In AAS 89 (1997), s. 830–835.</p>
<p>§ 2. In delictis, de quibus in § 1 Congregationi pro Doctrina Fidei ius est, praevisio mandato Romani Pontificis, iudicandi Patres Cardinales, Patriarchas, Legatos Sedis Apostolicae, Episcopos, necnon alias personas physicas de quibus in can. 1405 § 3⁴ <i>Codiciis Iuris Canonici</i> (= CIC) et in can. 1061⁵ <i>Codiciis Canonum Ecclesiarum Orientalium</i> (= CCEO).</p>	<p>§ 2. V oblasti trestných činů popsanych v § 1 má Kongregace pro nauku víry právo soudit na základě předchozího papežského zmocnění kardinály, patriarchy, legáty Apoštolského stolce, biskupy a další fyzické osoby uvedené v kán. 1405 § 3⁴ <i>Kodexu kanonického práva</i> (= CIC) a v kán. 1061⁵ <i>Kodexu kánonů východních církví</i> (= CCEO).</p>
<p>⁴ CIC, can. 1405 — § 3. Rotae Romanae reservatur iudicare:</p> <p>1° Episcopos in contentiosis, firmo praescripto can. 1419 § 2;</p> <p>2° Abbatem primatem, vel Abbatem superiorem congregationis monasticae, et supremum Moderatorem institutorum religiosorum iuris pontificii;</p> <p>3° dioeceses aliasve personas ecclesiasticas, sive physicas sive iuridicas, quae Superiorem infra Romanum Pontificem non habent.</p> <p>⁵ CCEO, can. 1061 — Coram tribunalibus Sedis Apostolicae conveniri debent personae, quae auctoritatem superiorem infra Romanum Pontificem non habent, sive sunt personae physicae in ordine episcopatus non</p>	<p>⁴ CIC, kán. 1405 – § 3. Římské rotě je vyhrazeno soudit:</p> <p>1° biskupy ve sporných věcech, při zachování kán. 1419 § 2;</p> <p>2° opata primase nebo opata představeného mnišské kongregace a nejvyššího představeného řeholních institutů papežského práva;</p> <p>3° diecéze nebo jiné církevní osoby, ať fyzické nebo právnické, které po papeži nemají nižšího představeného.</p> <p>⁵ CCEO, kán. 1061 – K soudům Apoštolského stolce se předvolávají osoby, které po papeži nemají nižšího představeného, jak fyzické osoby nemající biskupské</p>

<p>constitutatae sive sunt personae iuridicae salvo can. 1063 § 4 nn. 3 et 4.</p>	<p>svěcení, tak právnické osoby, při zachování kán. 1063 § 4 odst. 3 a 4.</p>
<p>§ 3. Delicta reservata, de quibus in § 1, Congregatio pro Doctrina Fidei cognoscit ad normam articulorum qui sequuntur.</p>	<p>§ 3. Vyhrazené trestné činy, o nichž v § 1, projednává Kongregace pro nauku víry podle předpisů následujících článků.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 2</p> <p>§ 1. Delicta contra fidem, de quibus in art. 1, sunt haeresis, apostasia atque schisma, ad normam cann. 751⁶ et 1364⁷ CIC et cann. 1436 § 1⁸ et 1437⁹ CCEO.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 2</p> <p>§ 1. Trestné činy proti víře uvedené v čl. 1 jsou hereze, apostaze a schisma, o nichž pojednávají ustanovení kán. 751⁶ a 1364⁷ CIC a kán. 1436 § 1⁸ a 1437⁹ CCEO.</p>
<p>⁶ CIC, can. 751 — Dicitur haeresis, pertinax, post receptum baptismum, alicuius veritatis fide divina et catholica credendae denegatio, aut de eadem pertinax dubitatio; apostasia, fidei christianae ex toto repudiatio; schisma, subiectionis Summo Pontifici aut communionis cum Ecclesiae membris eidem subditis detrectatio.</p> <p>⁷ CIC, can. 1364 — Apostata a fide, haereticus vel schismaticus in excommunicationem latae sententiae incurrit, firmo praescripto can. 194, § 1, n. 2; praeterea poenis, de quibus in can. 1336, §§ 2-4, puniri potest. — § 2. Si diuturna contumacia vel scandali gravitas id postulet, aliae poenae addi possunt, non excepta dimissione e statu clericali.</p> <p>[CIC, can. 194 — § 1. Ipso iure ab officio ecclesiastico amovetur: ... 2° qui a fide catholica aut a communionem Ecclesiae publice defecerit; ...</p> <p>CIC, can. 1336 — § 1. Poenae expiatoriae, quae delinquentem afficere possunt aut in perpetuum aut in tempus praefinitum aut in tempus indeterminatum, praeter alias, quas forte lex constituerit, sunt quae in §§ 2-5 recensentur.</p> <p>§ 2. Praescriptio: 1° commorandi in certo loco vel territorio; 2° solvendi mulctam pecuniariam seu summam pecuniae in fines Ecclesiae, iuxta rationes ab Episcoporum conferentia definitas.</p> <p>§ 3. Prohibitio: 1° commorandi in certo loco vel territorio; 2° exercendi, ubique aut in certo loco vel territorio aut extra illa, omnia vel aliqua officia, munera, ministeria aut functiones vel aliqua tantum opera officiis aut muneribus inhaerentia; 3° ponendi omnes vel aliquos actus potestatis ordinis; 4° ponendi omnes vel aliquos actus potestatis regiminis; 5° exercendi aliquod ius vel privilegium aut utendi insignibus vel titulis; 6° fruendi voce activa vel passiva in electionibus canonicis vel partem habendi cum iure ferendi suffragium in consiliis vel collegiis ecclesialibus; 7° deferendi habitum ecclesiasticum vel religiosum.</p> <p>§ 4. Privatio: 1° omnium vel aliquorum officiorum, munerum, ministeriorum aut functionum vel aliquorum tantum operum officiis aut muneribus inhaerentium; 2° facultatis confessiones excipiendi vel praedicandi; 3° potestatis regiminis delegatae; 4° alicuius iuris vel privilegii aut insignium vel tituli; 5° totius vel partis remunerationis ecclesiasticae, iuxta rationes ab Episcoporum conferentia statutas, salvo quoque praescripto can. 1350, § 1.</p> <p>§ 5. Dimissio e statu clericali.]</p> <p>⁸ CCEO, can. 1436 — § 1. Qui aliquam veritatem fide divina et catholica credendam denegat vel eam in dubium ponit aut fidem christianam ex toto repudiat et legitime monitus non respiscit, ut haereticus aut apostata</p>	<p>⁶ CIC, kán. 751 – Bludem se nazývá tvrdošíjně popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjně pochybování o ní po přijetí křtu; odpad od víry je odmítnutí křesťanské víry jako celku; rozkol (schisma) je odmítnutí podřízenosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podřízenými.</p> <p>⁷ CIC, kán. 1364 – § 1. Odpadlík od víry, bludař a rozkolník upadají do samočinné exkomunikace, při zachování kán. 194 § 1 odst. 2; kromě toho mohou být potrestáni ještě podle kán. 1336 § 2 až 4. – § 2. Jestliže to vyžaduje dlouhodobá zatvrzelost nebo závažnost pohoršení, je možno uložit další tresty včetně propuštění z klerického stavu.</p> <p>[CIC, kán. 194 – § 1. Samým právem je z církevního úřadu odstraněn: ... 2° kdo veřejně odpadl od katolické víry nebo od společenství církve; ...</p> <p>CIC, kán. 1336 – § 1. Pořádkové tresty, které mohou postihnout pachatele buď natrvalo, nebo na dobu určitou či neurčitou, jsou kromě jiných, které případně stanovil zákon, tresty uvedené v § 2 až 5.</p> <p>§ 2. Příkaz: 1. pobývat na určitém místě nebo území; 2. uhradit pokutu neboli peněžité obnos pro církevní účely, podle pravidel stanovených biskupskou konferencí.</p> <p>§ 3. Zákaz: 1. pobývat na určitém místě nebo území; 2. vykonávat všude nebo jen na některém místě či území nebo mimo ně veškeré nebo jen některé úřady, úkoly, služby nebo funkce, nebo jen některé úkony náležející k úřadům nebo úkolům; 3. činit všechny nebo některé úkony z moci svěcení; 4. činit všechny nebo některé úkony z moci řízení; 5. vykonávat určitá práva nebo privilegia nebo užívat hodností nebo titulů; 6. požívat aktivního nebo pasivního volebního práva při kanonických volbách nebo užívat práva hlasovat v církevních radách nebo kolegiích; 7. nosit církevní nebo řeholní oděv.</p> <p>§ 4. Zbavení: 1. všech nebo některých úřadů, úkolů, služeb nebo funkcí nebo jen některých úkonů náležejících k úřadům nebo úkolům; 2. pověření zpovídat nebo kázat; 3. delegované moci řízení; 4. některých práv nebo privilegií nebo hodností či titulů; 5. všech církevních požitků nebo jejich částí podle pravidel stanovených biskupskou konferencí, při zachování ustanovení kán. 1350 § 1.</p> <p>§ 5. Propuštění z klerického stavu.]</p> <p>⁸ CCEO, kán. 1436 – § 1. Kdo popírá nebo zpochybňuje některou pravdu, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo odmítá křesťanskou víru jako celek, a po zákonném napomenutí se nenapraví, bude jako bludař nebo odpadlý od víry potrestán velkou</p>

<p>excommunicatione maiore puniatur, clericus praeterea aliis poenis puniri potest non exclusa depositione.</p> <p>⁹ CCEO, can. 1437 — Qui subiectionem supremae Ecclesiae auctoritati aut communionem cum christifidelibus eidem subiectis detrectat et legitime monitus oboedientiam non praestat, ut schismaticus excommunicatione maiore puniatur.</p>	<p>exkomunikací; klerik kromě toho může být potrestán dalšími tresty, nevyjímaje zbavení klerické hodnosti.</p> <p>⁹ CCEO, kán. 1437 – Kdo odmítá podřízenost papeži nebo společenství s věřícími jemu podřízenými a po zákonném napomenutí neprokáže poslušnost, bude jako rozkolník potrestán velkou exkomunikací</p>
<p>§ 2. In casibus de quibus in § 1 Ordinarii vel Hierarchae est, ad normam iuris, processum sive iudiciale in prima instantia sive per decretum extra iudicium agere, salvo iure appellandi seu recurrendi ad Congregationem pro Doctrina Fidei.</p>	<p>§ 2. V případech uvedených v § 1 přísluší ordináři nebo hierarchovi dle norem práva konat buď soudní proces v první instanci, nebo uložit trest mimosoudním rozhodnutím, při zachování práva na odvolání ke Kongregaci pro nauku víry.</p>
<p>§ 3. In casibus, de quibus in § 1, Ordinarii seu Hierarchae est, ad normam iuris, respective excommunicationem latae sententiae vel excommunicationem maiorem ad forum externum remittere.</p>	<p>§ 3. V případech uvedených v § 1 přísluší ordináři nebo hierarchovi podle příslušných norem práva prominout ve vnější oblasti samočinnou exkomunikaci nebo větší exkomunikaci.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 3</p> <p>§ 1. Delicta graviora contra sanctitatem augustissimi Eucharistiae Sacrificii et sacramenti, Congregationi pro Doctrina Fidei cognoscendo reservata, sunt:</p> <p>1° abductio vel retentio in sacrilegum finem aut abiectio consecratarum specierum,¹⁰ de quibus in can. 1382 § 1¹¹ CIC et in can. 1442¹² CCEO;</p> <p>2° attentatio liturgicae eucharistici Sacrificii actionis, de qua in can. 1379, § 1, 1^o¹³ CIC;</p> <p>3° simulatio liturgicae eucharistici Sacrificii actionis, de qua in can. 1379 § 5¹⁴ CIC et in can. 1443¹⁵ CCEO;</p> <p>4° vetita in can. 908¹⁶ CIC et in can. 702¹⁷ CCEO eucharistici Sacrificii concelebratio, de qua in can. 1381¹⁸ CIC et in can. 1440¹⁹ CCEO, una cum ministris communitatum ecclesialium, qui successionem apostolicam non habent nec agnoscunt ordinationis sacerdotalis sacramentalem dignitatem.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 3</p> <p>§ 1. Závažnější trestné činy proti svatosti nejvznešenější oběti a svátosti Eucharistie, jejichž projednávání je vyhrazeno Kongregaci pro nauku víry, jsou:</p> <p>1. odnesení nebo ponechání si eucharistických způsob ke svatokrádežným účelům nebo jejich pohození,¹⁰ o nichž pojednává kán. 1382 § 1¹¹ CIC a kán. 1442¹² CCEO,</p> <p>2. pokus sloužit mši, o němž pojednává kán. 1379 § 1 odst. 1¹³ CIC,</p> <p>3. předstírání sloužení mše, o němž pojednává kán. 1379 § 5¹⁴ CIC a kán. 1443¹⁵ CCEO,</p> <p>4. spolumslavení eucharistické oběti, zakázané v kán. 908¹⁶ CIC a v kán. 702¹⁷ CCEO, se služebníky církevních společenství nemajících apoštolskou posloupnost a neuznávajících svátostnou důstojnost kněžského svěcení, o čemž pojednává kán. 1381¹⁸ CIC a kán. 1440¹⁹ CCEO.</p>
<p>¹⁰ PONTIFICIUM CONSILIUM DE LEGUM TEXTIBUS INTERPRETANDIS, <i>Responsio ad propositum dubium</i>, 4 iunii 1999 in AAS 91 (1999) 918.</p> <p>D. Utrum in can. 1367 CIC et 1442 CCEO verbum «abicere» intellegatur tantum ut actus proiciendi necne.</p> <p>R. Negative et ad mentem.</p> <p>Mens est quamlibet actionem Sacras Species voluntarie et graviter despicientem censendam esse inclusam in verbo «abicere».</p> <p>¹¹ CIC, can. 1382 — § 1. Qui species consecratas abicit aut in sacrilegum finem abducit vel retinet, in excommunicationem latae sententiae Sedi Apostolicae reservatam incurrit; clericus praeterea alia poena, non exclusa dimissione e statu clericali, puniri potest.</p> <p>¹² CCEO, can. 1442 — Qui Divinam Eucharistiam abiectit aut in sacrilegum finem abduxit vel retinuit,</p>	<p>¹⁰ PAPEŽSKÁ RADA PRO VÝKLAD LEGISLATIVNÍCH TEXTŮ. <i>Odpověď na předloženou pochybnost</i> (4. 6. 1999). In AAS 91 (1999), s. 918.</p> <p>D. Zda výraz „pohodit“ užitý v kán. 1367 CIC a 1442 CCEO se rozumí pouze jako úkon odhození, nebo ne.</p> <p>R. Negativně a dle významu.</p> <p>Význam je ten, že ve slovesu „pohodit“ je třeba považovat za zahrnuté veškeré jednání, které vyjadřuje dobrovolné a závažné pohrdání posvátnými způsoby.</p> <p>¹¹ CIC, kán. 1382 – § 1. Kdo pohodí eucharistické způsoby nebo kdo si je k svatokrádežnému účelu odnese nebo ponechá, upadá do samočinné exkomunikace vyhrazené Apoštolskému stolci; klerikovi může být mimo to uložen další trest, nevyjímaje propuštění z klerického stavu.</p> <p>¹² CCEO, kán. 1442 – Kdo božskou Eucharistii pohodí nebo kdo ji odnese nebo si ji ponechá k svatokrádežnému účelu, bude potrestán velkou</p>

<p>excommunicatione maiore puniatur et, si clericus est, etiam aliis poenis non exclusa depositione.</p> <p>¹³ <i>CIC</i>, can. 1379 — § 1. In poenam latae sententiae interdicti vel, si clericus sit, etiam suspensionis incurrit:</p> <p>1° qui ad ordinem sacerdotalem non promotus liturgiis eucharistici Sacrificii actionem attentat;...</p> <p>¹⁴ <i>CIC</i>, can. 1379 — § 5. Qui, praeter casus de quibus in §§ 1-4 et in can. 1384, sacramentum se administrare simulat, iusta poena puniatur.</p> <p>¹⁵ <i>CCEO</i>, can. 1443 — Qui Divinae Liturgiae vel aliorum sacramentorum celebrationem simulavit, congrua poena puniatur non exclusa excommunicatione maiore.</p> <p>¹⁶ <i>CIC</i>, can. 908 — Sacerdotibus catholicis vetitum est una cum sacerdotibus vel ministris Ecclesiarum communitatumve ecclesialium plenam communionem cum Ecclesia catholica non habentium, Eucharistiam concelebrare.</p> <p>¹⁷ <i>CCEO</i>, can. 702 — Sacerdotes catholici vetiti sunt una cum sacerdotibus vel ministris acatholicis Divinam Liturgiam concelebrare.</p> <p>¹⁸ <i>CIC</i>, can. 1381 — Reus vetitae communicationis in sacris iusta poena puniatur.</p> <p>¹⁹ <i>CCEO</i>, can. 1440 — Qui normas iuris de communicatione in sacris violat, congrua poena puniri potest.</p>	<p>exkomunikací, a je-li klerikem, také dalšími tresty, nevyjímaje zbavení klerické hodnosti.</p> <p>¹³ <i>CIC</i>, kán. 1379 – § 1. Do samočinného trestu interdiktů nebo, jde-li o klerika, také do samočinné suspenze upadá:</p> <p>1. kdo se bez kněžského svěcení pokouší sloužit mši;...</p> <p>¹⁴ <i>CIC</i>, kán. 1379 – § 5. Kdo, kromě případů uvedených v § 1 až 4 a v kán. 1384, předstírá udělení svátosti, bude potrestán spravedlivým trestem.</p> <p>¹⁵ <i>CCEO</i>, kán. 1443 – Kdo předstírá sloužení božské liturgie nebo jiných svátostí, bude potrestán náležitým trestem, nevyjímaje velkou exkomunikaci.</p> <p>¹⁶ <i>CIC</i>, kán. 908 – Katolickým kněžím je zakázáno spoluslavit eucharistií s kněžními nebo duchovními nebo služebníky církvi a církevních společenství, která nejsou v plném společenství s katolickou církví.</p> <p>¹⁷ <i>CCEO</i>, kán. 702 – Katolickým kněžím je zakázáno spoluslavit Božskou liturgií s nekatolickými kněžními nebo duchovními.</p> <p>¹⁸ <i>CIC</i>, kán. 1381 – Kdo se proviní účastí na zakázaném společenství v bohoslužebných úkonech, bude potrestán spravedlivým trestem.</p> <p>¹⁹ <i>CCEO</i>, kán. 1440 – Kdo poruší předpisy o účasti na společenství v bohoslužebných úkonech, bude potrestán náležitým trestem.</p>
<p>§ 2. Congregationi pro Doctrina Fidei reservatur quoque delictum, quod consistit in consecratione in sacrilegum finem unius materiae vel utriusque in eucharistica celebratione vel extra eam, de quo in can. 1382 § 2²⁰ <i>CIC</i>.</p>	<p>§ 2. Kongregaci pro nauku víry je též vyhrazen trestný čin spočívající v předpodstatnění jedné způsobu bez druhé nebo obou se svatokrádežným účelem během slavení mše, nebo mimo ně, o němž pojednává kán. 1382 § 2²⁰ <i>CIC</i>.</p>
<p>²⁰ <i>CIC</i>, can. 1382 — § 2. Reus consecrationis in sacrilegum finem unius materiae vel utriusque in eucharistica celebratione aut extra eam pro gravitate delicti puniatur non exclusa dimissione e statu clericali.</p>	<p>²⁰ <i>CIC</i>, kán. 1382 – § 2. Pachatel, který se se svatokrádežným úmyslem proviní proměněním jedné způsobu nebo obou při slavení eucharistie nebo mimo ni, bude potrestán podle závažnosti skutku, nevyjímaje propuštění z klerického stavu.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 4</p> <p>§ 1. Delicta graviora contra sanctitatem sacramenti Paenitentiae, Congregationi pro Doctrina Fidei iudicio reservata, sunt:</p> <p>1° absolutio complicitis in peccato contra sextum Decalogi praeceptum, de qua in can. 1384²¹ <i>CIC</i> et in can. 1457²² <i>CCEO</i>;</p> <p>2° attentatio sacramentalis absolutionis vel vetita confessionis auditio de quibus in can. 1379 § 1, 2²³ <i>CIC</i>;</p> <p>3° simulatio sacramentalis absolutionis de qua in can. 1379 § 5²⁴ <i>CIC</i> et in can. 1443²⁵ <i>CCEO</i> ;</p> <p>4° sollicitatio in actu vel occasione vel praetextu confessionis ad peccatum contra sextum Decalogi praeceptum, de qua in can. 1385²⁶ <i>CIC</i> et in can. 1458²⁷ <i>CCEO</i>, si ad peccandum cum ipso confessario dirigitur;</p> <p>5° violatio directa et indirecta sigilli sacramentalis, de qua in can. 1386 § 1²⁸ <i>CIC</i> et in can. 1456 § 1²⁹ <i>CCEO</i>;</p> <p>6° captio quovis technico instrumento facta vel evulgatio communicationis socialis mediis</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 4.</p> <p>§ 1. Závažnější trestné činy proti vznešenosti svátosti pokání, jejichž projednání je vyhrazeno Kongregaci pro nauku víry, jsou:</p> <p>1. rozhřešení spoluviníka hříchu proti šestému přikázání Desatera, o němž v kán. 1384²¹ <i>CIC</i> a v kán. 1457²² <i>CCEO</i>,</p> <p>2. pokus o svátostné rozhřešení nebo zakázané vyslechnutí svátostného vyznání hříchů, o němž v kán. 1379 § 1 odst. 2²³ <i>CIC</i>,</p> <p>3. předstírání svátostného rozhřešení, o němž v kán. 1379 § 5²⁴ <i>CIC</i> a v kán. 1443²⁵ <i>CCEO</i>,</p> <p>4. svádění k hříchu proti šestému přikázání Desatera při udělení nebo u příležitosti nebo pod záminkou svátosti pokání, o němž v kán. 1385²⁶ <i>CIC</i> a v kán. 1458²⁷ <i>CCEO</i>, pokud je zaměřeno ke hříchu se samotným zpovědníkem,</p> <p>5. přímé nebo nepřímé porušení svátostného tajemství, o němž v kán. 1386 § 1²⁸ <i>CIC</i> a v kán. 1456 § 1²⁹ <i>CCEO</i>,</p> <p>6. zaznamenání jakýmkoliv technickým prostředkem nebo šíření se zlým úmyslem</p>

malitiose peracta rerum, quae in sacramentali confessione, vera vel simulata, a confessario vel a paenitente dicuntur, de quibus in can. 1386 § 3³⁰ CIC.

²¹ *CIC*, can. 1384 — § 1. Sacerdos qui contra praescriptum can. 977 agit, in excommunicationem latae sententiae Sedi Apostolicae reservatam incurrit. [*CIC*, can. 977 — Absolutio complicitis in peccato contra sextum Decalogi praeceptum invalida est, praeterquam in periculo mortis.]

²² *CCEO*, can. 1457 — Sacerdos, qui complicem in peccato contra castitatem absolvit, excommunicatione maiore puniatur firmo can. 728 § 1, n. 2. [*CCEO*, can. 728 — §1. Sedi Apostolicae reservatur absolvere a sequentibus peccatis: ... 2° absolutionis complicitis in peccato contra castitatem.]

²³ *CIC*, can. 1379 — § 1. In poenam latae sententiae interdicti vel, si clericus sit, etiam suspensionis incurrit: ... 2° qui, praeter casum de quo in can. 1384, cum sacramentalem absolutionem dare valide nequeat, eam impertire attentat, vel sacramentalem confessionem audit.

²⁴ *CIC*, can. 1379 — § 5. Qui, praeter casum de quibus in §§ 1-4 et in can. 1384, sacramentum se administrare simulat, iusta poena puniatur.

²⁵ *CCEO*, can. 1443 — Qui Divinae Liturgiae vel aliorum sacramentorum celebrationem simulavit, congrua poena puniatur non exclusa excommunicatione maiore.

²⁶ *CIC*, can. 1385 — Sacerdos, qui in actu vel occasione vel praetextu confessionis paenitentem ad peccatum contra sextum Decalogi praeceptum sollicitat, pro delicti gravitate, suspensione, prohibitionibus, privationibus puniatur, et in casibus gravioribus dimittatur e statu clericali.

²⁷ *CCEO*, can. 1458 — Sacerdos, qui in actu vel occasione vel praetextu confessionis paenitentem ad peccatum contra castitatem sollicitavit, congrua poena puniatur non exclusa depositione.

²⁸ *CIC*, can. 1386 — § 1. Confessarius, qui sacramentale sigillum directe violat, in excommunicationem latae sententiae Sedi Apostolicae reservatam incurrit; qui vero indirecte tantum, pro delicti gravitate puniatur.

²⁹ *CCEO*, can. 1456 — § 1. Confessarius, qui sacramentale sigillum directe violavit, excommunicatione maiore puniatur firmo can. 728, § 1, n. 1; si vero alio modo hoc sigillum fregit, congrua poena puniatur. [*CCEO*, can. 728 — §1. Sedi Apostolicae reservatur absolvere a sequentibus peccatis: 1° directae violationis sigilli sacramentalis; ...]

³⁰ *CIC*, can. 1386 — § 3. Firmis praescriptis §§ 1 et 2, quicumque quovis technico instrumento captat aut in communicationis socialis mediis malitiose evulgat quae in sacramentali confessione, vera vel ficta, a confessario vel a paenitente dicuntur, pro gravitate delicti puniatur, non exclusa, si de clerico agatur, dimissione e statu clericali.

§ 2. In causis ob delicta, de quibus in § 1, nemini licet nomen denuntiantis vel paenitentis sive accusato sive etiam eius Patrono significare, nisi denuntians vel paenitens expresse consenserit; denuntiantis credibilitatem attentius perpendatur et quodvis periculum violandi sigillum sacramentale omnino vitetur, cauto

sdělovacími prostředky toho, co řekl zpovědník nebo penitent ve skutečné nebo předstírané zpovědi, jak uvádí kán. 1386 § 3³⁰ CIC.

²¹ *CIC*, kán. 1384 – Kněz, který by porušil ustanovení kán. 977, upadá do samočinné exkomunikace vyhrazené Apoštolskému stolci. [*CIC*, kán. 977 – Rozhřešení spoluvníka hříchu proti šestému přikázání Desatera je neplatné, kromě případu nebezpečí smrti.]

²² *CCEO*, kán. 1457 – Kněz, který by rozhřešil spoluvníka ve hříchu proti čistotě, bude potrestán velkou exkomunikací, při zachování kán. 728 § 1 odst. 2. [*CCEO*, kán. 728 – § 1. Apoštolskému stolci je vyhrazeno rozhřešení od těchto hříchů: ... 2° rozhřešení spoluvníka ve hříchu proti čistotě.]

²³ *CIC*, kán. 1379 – § 1. Do samočinného trestu interdiktů nebo, jde-li o klerika, také do samočinné suspenze upadá: ... 2° kdo, kromě případu uvedeného v kán. 1384, nemůže udílet svátostné rozhřešení, a přesto je neplatně uděluje nebo vyslechne svátostné vyznání hříchů.

²⁴ *CIC*, kán. 1379 – § 5. Kdo, kromě případů uvedených v § 1 až 4 a v kán. 1384, předstírá udělení svátosti, bude potrestán spravedlivým trestem.

²⁵ *CCEO*, kán. 1443 – Kdo předstíral slavení Božské liturgie nebo jiných svátostí, bude potrestán náležitým trestem, nevyjímaje velkou exkomunikaci.

²⁶ *CIC*, kán. 1385 – Kněz, který při udílení nebo u příležitosti nebo pod záminkou svátosti pokání svádí kajníka ke hříchu proti šestému přikázání Desatera, bude potrestán podle závažnosti skutku suspenzí, zákazy, zbaveními, a v závažnějších případech propuštěn z klerického stavu.

²⁷ *CCEO*, kán. 1458 – Kněz, který při udílení nebo u příležitosti nebo pod záminkou svátosti smíření svádí kajníka ke hříchu proti čistotě, bude potrestán náležitým trestem, nevyjímaje zbavení duchovenské hodnosti.

²⁸ *CIC*, kán. 1386 – § 1. Zpovědník, který přímo porušil svátostné tajemství, upadá do samočinné exkomunikace vyhrazené Apoštolskému stolci; zpovědník, který ji porušil pouze nepřímo, bude potrestán podle závažnosti skutku.

²⁹ *CCEO*, kán. 1456 – § 1. Zpovědník, který přímo porušil svátostné tajemství, bude potrestán velkou exkomunikací, při zachování kán. 728 § 1 odst. 1; pokud toto tajemství vyrazil jiným způsobem, bude potrestán náležitým trestem. [*CCEO*, kán. 728 – § 1. Apoštolskému stolci je vyhrazeno rozhřešení od těchto hříchů: 1. přímého porušení svátostného tajemství; ...]

³⁰ *CIC*, kán. 1386 – § 3. Při zachování ustanovení § 1 a 2 bude každý, kdo jakýmkoliv technickým prostředkem zaznamená nebo se zlým úmyslem šíří sdělovacími prostředky, co řekl zpovědník nebo penitent ve skutečné nebo předstírané zpovědi, bude potrestán podle závažnosti skutku, nevyjímaje propuštění z klerického stavu, jde-li o klerika.

§ 2. V případech trestných činů uvedených v § 1 není nikomu dovoleno sdělit obviněnému nebo jeho zástupci jméno oznamovatele nebo penitenta, pokud by k tomu oznamovatel nebo penitent nedal výslovně souhlas; ať je důkladně prozkoumána věrohodnost oznamovatele a zcela zabráněno jakémukoli nebezpečí porušení

<p>tamen ut ius defensionis accusati integrum maneat.</p>	<p>svátostného tajemství, přičemž musí být zaručeno, že obviněnému zůstává právo na obhajobu.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 5</p> <p>Congregationi pro Doctrina Fidei reservatur quoque delictum gravius attentatae sacrae ordinationis mulieris:</p> <p>1° si vero qui mulieri sacrum ordinem conferre vel mulier quae sacrum ordinem recipere attentaverit christifideles fuerint CIC subiecti, in excommunicationem latae sententiae incurrunt, cuius remissio ad normam can. 1379 § 3³¹ CIC Sedi Apostolicae reservatur;</p> <p>2. si vero qui mulieri sacrum ordinem conferre vel mulier quae sacrum ordinem recipere attentaverit christifideles fuerint CCEO subiecti, excommunicatione maiore puniatur, cuius remissio etiam Sedi Apostolicae reservatur .</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 5</p> <p>Kongregaci pro nauku víry je vyhrazen i závažnější trestný čin pokusu o svátostné svěcení ženy:</p> <p>1. pokud by ten, kdo se pokouší udělit svěcení ženě, nebo žena, která se je pokouší přijmout, byli věřící podřízení CIC, upadají do samočinné exkomunikace vyhrazené Apoštolskému stolci podle ustanovení kán. 1379 § 3,³¹</p> <p>2. pokud by ten, kdo se pokouší udělit svěcení ženě, nebo žena, která se je pokouší přijmout, byli věřící podřízení CCEO, ať jsou potrestáni velkou exkomunikací, jejíž prominutí je též vyhrazeno Apoštolskému stolci.</p>
<p>³¹ CIC, can. 1379 § 3 — Tum qui sacrum ordinem mulieri conferre attentaverit, tum mulier quae sacrum ordinem recipere attentaverit, in excommunicationem latae sententiae Sedi Apostolicae reservatam incurrunt; clericus praeterea dimissione e statu clericali puniri potest.</p>	<p>³¹ CIC, kán. 1379 – § 3. Ten, kdo se pokusí udělit svátost svěcení ženě, jakož i žena, která se pokusila přijmout svátost svěcení, upadnou do trestu samočinné exkomunikace vyhrazené Apoštolskému stolci; klerik může být kromě toho potrestán propuštěním z klerického stavu.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 6</p> <p>Delicta graviora contra mores, Congregationi pro Doctrina Fidei iudicio reservata, sunt:</p> <p>1° delictum contra sextum Decalogi praeceptum cum minore infra aetatem duodeviginti annorum a clerico commissum vel cum eo, qui habitualiter rationi usum imperfectum habet; ignorantia vel error ex parte clerici circa aetatem minoris non instituitur circumstantiam gravitatem delicti deminuens vel eximens;</p> <p>2° comparatio, detentio, exhibitio vel divulgatio, libidinis vel lucri causa, imaginum pornographicarum minorum infra aetatem duodeviginti annorum quovis modo et quolibet instrumento a clerico patrata.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 6</p> <p>Závažnější trestné činy proti mravům, jejichž projednávání je vyhrazeno Kongregaci pro nauku víry, jsou:</p> <p>1. trestný čin proti šestému přikázání Desatera spáchaný klerikem s nezletilou osobou mladší 18 let nebo s osobou, která trvale nemá úplné užívání rozumu; neznalost nebo omyl ze strany klerika ohledně věku nezletilého nestanoví okolnost snižující závažnost trestného činu nebo vylučující trestnost;</p> <p>2. získávání, držení, ukazování nebo rozšiřování pornografických obrazových materiálů osob mladších 18 let z důvodu rozkoše nebo zisku spáchané klerikem, a to jakýmkoli způsobem a jakýmkoli prostředkem.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 7</p> <p>Qui delicta, de quibus in art. 2-6, patrauerit, praeter quae pro singulis delictis in CIC et in CCEO, necnon in his Normis praevidentur, iusta poena, si casus fert, puniatur pro gravitate criminis; si de clerico agitur, etiam dimissione vel depositione a státu clericali puniri potest.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 7</p> <p>Kdo by se dopustil trestných činů uvedených v čl. 2 až 6, ať je kromě toho, co je stanoveno pro jednotlivé trestné činy v CIC nebo CCEO a rovněž v těchto normách, v případě potřeby potrestán podle závažnosti trestného činu spravedlivým trestem, a jde-li o klerika, může být potrestán také propuštěním z klerického stavu nebo zbavením klerické hodnosti.</p>

<p style="text-align: center;">Art. 8</p> <p>§ 1. Actio criminalis de delictis Congregationi pro Doctrina Fidei reservatis praescriptione exstinguitur intra viginti annorum.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 8</p> <p>§ 1. Obžaloba u trestných činů vyhrazených Kongregaci pro nauku víry se promlčuje po uplynutí 20 let.</p>
<p>§ 2. Praescriptio decurrit ad normam can. 1362 § 2³² CIC et can. 1152 § 3³³ CCEO . In delicto tamen, de quo in art. 6 § 1 n. 1, praescriptio decurrit incipit a die, quo minor duodevicesimum aetatis annum explevit.</p>	<p>§ 2. Promlčecí doba běží podle ustanovení kán. 1362 § 2³² CIC a kán. 1152 § 3³³ CCEO. Avšak v případě trestného činu, uvedeného v čl. 6 § 1 odst. 1, začíná promlčecí doba běžet ode dne, kdy nezletilá osoba dovršila věk 18 let.</p>
<p>³² CIC, can. 1362 — § 2. Praescriptio, nisi aliud in lege statuatur, decurrit ex die quo delictum patratum est, vel, si delictum sit permanens vel habituale, ex die quo cessavit.</p>	<p>³² CIC, kán. 1362 – § 2. Nestanoví-li zákon jinak, běží promlčecí doba ode dne, kdy byl trestný čin spáchán, nebo, jde-li o trestný čin trvající nebo pokračující, ode dne, kdy ustal.</p>
<p>³³ CCEO, can. 1152 — § 3. Praescriptio decurrit ex die, quo delictum patratum est, vel, si delictum est permanens vel habituale, ex die, quo cessavit.</p>	<p>³³ CCEO, kán. 1152 – § 3. Promlčecí doba běží ode dne, kdy byl trestný čin spáchán, nebo, jde-li o trestný čin trvající nebo pokračující, ode dne, kdy ustal.</p>
<p>§ 3. Congregatio pro Doctrina Fidei ius habet praescriptioni derogandi pro omnibus et singulis casibus delictorum reservatorum, etiam si ad delicta pertineant antequam hae Normae vim obtinuerunt patrata.</p>	<p>§ 3. Kongregace pro nauku víry má právo zrušit promlčecí dobu pro všechny jednotlivé vyhrazené trestné činy, a to i v případě trestných činů spáchaných před nabytím účinnosti těchto norem.</p>
<p>Pars Altera NORMAE PROCESSUALES</p> <p>Titulus I De Tribunalis constitutione et competentia</p>	<p>Část druhá PROCESNÍ NORMY</p> <p>Stat' I. Složení a pravomoc soudu</p>
<p style="text-align: center;">Art. 9</p> <p>§ 1. Congregatio pro Doctrina Fidei est Supremum Tribunal Apostolicum pro Ecclesia Latina necnon pro Ecclesiis Orientalibus Catholicis ad cognoscenda delicta articulis praecedentibus definita.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 9</p> <p>§ 1. Kongregace pro nauku víry je nejvyšším apoštolským soudem pro projednávání trestných činů popsáných ve výše uvedených člancích jak pro latinskou církev, tak i pro východní katolické církve.</p>
<p>§ 2. Hoc Supremum Tribunal, tantum una cum delictis ipsi reservatis, cognoscit etiam alia delicta, de quibus reus a Promotore Iustitiae accusatur ratione connexionis personae et sceleris participationis.</p>	<p>§ 2. Tento Nejvyšší soud projednává, avšak pouze spolu s vyhrazeným trestnými činy, také jiné trestné činy, z nichž je viník obviněn ochráncem spravedlnosti z důvodu spojitosti osoby nebo zločinné součinnosti.</p>
<p>§ 3. Delicta huic Supremo Tribunali reservata in processu iudiciali vel ex decreto extraiudiciali sunt perseguenda.</p>	<p>§ 3. Trestné činy vyhrazené tomuto Nejvyššímu soudu se projednávají buď soudním procesem, nebo mimosoudním řízením.</p>
<p>§ 4. Pronuntiationes huius Supremi Tribunalis, latae intra limites propriae competentiae, Summi Pontificis approbationi non subiciuntur.</p>	<p>§ 4. Rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu, vynesené v mezích jeho kompetence, nepodléhají schválení papežem.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 10</p> <p>§ 1. Quoties Ordinarius seu Hierarcha notitiam saltem verisimilem habeat de delicto graviore, investigatione praevia ad normam can. 1717³⁴ CIC et can. 1468³⁵ CCEO peracta, eam significet Congregationi pro Doctrina Fidei,</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 10</p> <p>§ 1. Kdykoli ordinář nebo hierarcha obdrží alespoň pravděpodobnou zprávu, že mohlo dojít ke spáchání závažnějšího trestného činu, ať to po vykonání předběžného šetření podle ustanovení kán. 1717³⁴ CIC a kán. 1468³⁵</p>

<p>quae, nisi ob peculiaria rerum adiuncta causam sibi advocet, Ordinarium seu Hierarcham ad ulteriora procedere iubet.</p>	<p>CCEO oznámí Kongregaci pro nauku víry, která – pokud pro specifické okolnosti případu neponechá řízení sama – pověří ordináře nebo hierarchu dalším řízením.</p>
<p>³⁴ <i>CIC</i>, can. 1717 — § 1. Quoties Ordinarius notitiam, saltem veri similem, habet de delicto, caute inquiret, per se vel per aliam idoneam personam, circa facta et circumstantias et circa imputabilitatem, nisi haec inquisitio omnino superflua videatur.</p> <p>§ 2. Cavendum est ne ex hac investigatione bonum cuiusquam nomen in discrimen vocetur.</p> <p>§ 3. Qui investigationem agit, eadem habet, quas auditor in processu, potestates et obligationes; idemque nequit, si postea iudicialis processus promoveatur, in eo iudicem agere.</p> <p>³⁵ <i>CCEO</i>, can. 1468 — §1. Quoties Hierarcha notitiam saltem veri similem habet de delicto, caute inquiret per se vel per aliam idoneam personam circa facta et circumstantias, nisi haec investigatio omnino superflua videtur.</p> <p>§2. Cavendum est, ne ex hac investigatione bonum cuiusquam in discrimen vocetur.</p> <p>§3. Qui investigationem agit, eadem ac auditor in processu habet potestates et obligationes; idemque non potest, si postea iudicium poenale promovetur, in eo iudicem agere.</p>	<p>34 <i>CIC</i>, kán. 1717 – § 1. Kdykoliv se ordinář alespoň s pravděpodobností dozví o trestném činu, opatrně zjistí sám osobně nebo prostřednictvím jiné vhodné osoby skutečnosti, okolnosti a přičetnost, pokud se toto šetření nejeví zcela zbytečným.</p> <p>§ 2. Je nutno zabránit ohrožení dobrého jména kohokoli tímto šetřením.</p> <p>§ 3. Kdo koná šetření, má stejná práva a povinnosti jako vyšetřující v řízení; nesmí však být v této věci soudcem, jestliže bylo později zahájeno soudní řízení.</p> <p>³⁵ <i>CCEO</i>, kán. 1468 – § 1. Kdykoli se hierarcha alespoň s pravděpodobností dozví o trestném činu, opatrně zjistí sám osobně nebo prostřednictvím jiné vhodné osoby skutečnosti a okolnosti, pokud se toto šetření nejeví zcela zbytečným.</p> <p>§ 2. Je nutno zabránit ohrožení dobrého jména kohokoli tímto šetřením.</p> <p>§ 3. Kdo koná šetření, má stejná práva a povinnosti jako vyšetřující v řízení; nesmí však být v této věci soudcem, jestliže bylo později zahájeno soudní řízení.</p>
<p>§ 2. Ordinarii seu Hierarchae est, inde ab initio investigationis praeviae, imponendi quae in can. 1722 <i>CIC</i>³⁶ vel in can. 1473³⁷ <i>CCEO</i> statuuntur.</p>	<p>§ 2. Ordinář nebo hierarcha již od zahájení předběžného šetření mohou uložit opatření stanovená v kán. 1722³⁶ <i>CIC</i> nebo v kán. 1473³⁷ <i>CCEO</i>.</p>
<p>³⁶ <i>CIC</i>, can 1722 — Ad scandala praevenienda, ad testium libertatem protegendam et ad iustitiae cursum tutandum, potest Ordinarius, audito promotore iustitiae et citato ipso accusato, in quolibet processu stadio accusatum a sacro ministerio vel ab aliquo officio et munere ecclesiastico arcere, ei imponere vel interdicere commorationem in aliquo loco vel territorio, vel etiam publicam sanctissimae Eucharistiae participationem prohibere; quae omnia, causa cessante, sunt revocanda, eaque ipso iure finem habent, cessante processu poenali.</p> <p>³⁷ <i>CCEO</i>, can. 1473 — Ad scandala praevenienda, ad testium libertatem protegendam et ad iustitiae cursum tuendum potest Hierarcha audito promotore iustitiae et citato ipso accusato in quolibet statu et grado iudicii poenalis accusatum ab exercitio ordinis sacri, officii, ministerii vel alterius muneris arcere, ei imponere vel prohibere commorationem in aliquo loco vel territorio, vel etiam publicam Divinae Eucharistiae susceptionem prohibere; quae omnia causa cessante sunt revocanda et ipso iure finem habent cessante iudicio poenali.</p>	<p>³⁶ <i>CIC</i>, kán. 1722 – K zabránění pohoršení, ochraně svobody svědků a zabezpečení průběhu spravedlnosti může ordinář po poradě s ochráncem spravedlnosti a po předvolání obžalovaného zakázat mu v kterémkoli stavu řízení výkon posvátné služby nebo některého církevního úřadu nebo úkolu, uložit mu nebo zakázat pobyt na některém místě nebo území nebo také mu zakázat veřejnou aktivní účast na eucharistii; toto vše je nutno odvolat po zániku důvodu a toto také samým právem zaniká ukončením trestního řízení.</p> <p>³⁷ <i>CCEO</i>, kán. 1473 – K zabránění pohoršení, ochraně svobody svědků, zabezpečení průběhu spravedlnosti může hierarcha po poradě s ochráncem spravedlnosti a po předvolání obžalovaného zakázat mu v kterémkoli stavu a fázi trestního řízení výkon posvátné služby nebo některého církevního úřadu nebo úkolu, uložit mu nebo zakázat pobyt na některém místě nebo území nebo také mu zakázat veřejnou aktivní účast na Božské eucharistii; toto vše je nutno odvolat po zániku důvodu a toto také samým právem zaniká ukončením trestního řízení.</p>
<p>§ 3. Si casus ad Congregationem directe deferatur, investigatione praevia haud peracta, munera processui praeponenda, quae iure communi ad Ordinarium seu Hierarcham spectant, ab ipsa Congregatione adimpleri possunt, quae directe vel per delegatum suum eis providet.</p>	<p>§ 3. Pokud je případ přímo předložen kongregaci, aniž bylo provedeno předběžné šetření, může přípravné kroky před procesem, které má dle obecného práva vykonat ordinář nebo hierarcha, provést sama kongregace, která tak učiní přímo, nebo prostřednictvím delegáta.</p>
<p>Art. 11 Congregatio pro Doctrina Fidei, in causis ad delicta ipsi reservata attentibus, actus sanare</p>	<p>Čl. 11 Kongregace pro nauku víry může v případech trestných činů jí vyhrazených, při</p>

<p>potest, salvo iure defensionis, si leges mere processuales violatae fuerint.</p>	<p>zachování práva na obhajobu, zplatnit úkony, jimiž byly porušeny čistě procesní předpisy.</p>
<p style="text-align: center;">Titulus II De processu iudiciali</p>	<p style="text-align: center;">Stat' II. Soudní řízení</p>
<p style="text-align: center;">Art. 12</p> <p>§ 1. Iudices huius Supremi Tribunalis sunt ipso iure Membra Congregationis pro Doctrina Fidei.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 12</p> <p>§ 1. Soudci tohoto Nejvyššího soudu jsou samým právem členové Kongregace pro nauku víry.</p>
<p>§ 2. Tribunali, primus inter pares, praest Congregationis Praefectus et, munere Praefecti vacante aut ipso Praefecto impedito, eius munera explet Congregationis Secretarius.</p>	<p>§ 2. Soudu jako první mezi sobě rovnými předsedá prefekt kongregace; při uprázdnění úřadu prefekta nebo při zabrání výkonu jeho úřadu vykonává jeho úkoly sekretář kongregace.</p>
<p>§ 3. Praefecti Congregationis est nominare etiam alios iudices.</p>	<p>§ 3. Prefektovi kongregace přísluší jmenovat i jiné soudce.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 13</p> <p>In omnibus Tribunalibus in causis, de quibus in his Normis agitur, valide adimplere possunt munus:</p> <p>1° Iudicis et Promotoris Iustitiae sacerdotes tantum laurea doctorali vel saltum licentia in iure canonico praediti, bonis moribus, prudentia et iuris peritia praeclari.</p> <p>2° Notarii et Cancellarii sacerdotes tantum integrae fama et omni suspicione maiores.</p> <p>3° Advocati et Procuratoris christifideles laurea doctorali vel saltem licentia in iure canonico praediti, qui a Praeside Collegii admittuntur.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 13</p> <p>U všech soudů mohou v případech, o nichž pojednávají tyto normy, platně vykonávat úkoly:</p> <p>1. soudce a ochránce spravedlnosti pouze kněží, mající doktorát nebo alespoň licenciát kanonického práva, dobrých mravů, vynikající rozvážností a právní zkušeností,</p> <p>2. notáře a kancléře pouze kněží s bezvadnou pověstí a prostí veškerého podezření,</p> <p>3. advokáta a prokurátora věřící mající doktorát nebo alespoň licenciát kanonického práva, které schválí předseda senátu.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 14</p> <p>Congregatio pro Doctrina Fidei dispensationes concedere potest in casibus peculiaribus a requisito sacerdotii.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 14</p> <p>Kongregace pro nauku víry může udělit ve specifických případech dispens od požadavku kněžského svěcení.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 15</p> <p>Praeses Tribunalis, audito Promotore Iustitiae, eadem potestate gaudet, de qua in art. 10 § 2.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 15</p> <p>Předseda senátu, po vyslechnutí ochránce spravedlnosti, má pravomoc uvedenou v čl. 10 § 2.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 16</p> <p>§ 1. Instantia apud aliud Tribunal quovis modo finita, omnia acta causae ad Congregationem pro Doctrina Fidei ex officio quam primum transmittantur.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 16</p> <p>§ 1. Po skončení řízení u jakéhokoli jiného soudu se z úřední povinnosti co nejdříve zašlou celá akta případu na Kongregaci pro nauku víry.</p>
<p>§ 2. Ad Tribunal appellationis provocari possunt, intra terminum preceptorium sexaginta dierum utilium a sententia primae instantiae publicatione, accusatus et Promotor Iustitiae Supremi Tribunalis Congregationis pro Doctrina Fidei.</p>	<p>§ 2. K odvolacímu soudu se mohou odvolat v prospadné lhůtě šedesáti dnů užitečných od zveřejnění rozsudku první instance obviněný a ochránce spravedlnosti Nejvyššího soudu Kongregace pro nauku víry.</p>

<p>§ 3. Appellatio interponi debet coram Supremo Tribunali Congregationis, quod, salvo casu collationis eiusdem muneris alii Tribunali, in secunda instantia causas cognoscit ab aliis Tribunalibus vel ab eodem Supremo Tribunali Apostolico sub alia Collegii compositione in prima instantia definitas.</p>	<p>§ 3. Odvolání musí být předloženo Nejvyššímu soudu Kongregace pro nauku víry, který – při zachování možnosti svěřit tento úkol jinému soudu – ve druhé instanci posuzuje případy předané jinými soudy nebo týmž Nejvyšším apoštolským soudem, v tomto případě v jiném složení senátu než v první instanci.</p>
<p>§ 4. Non admittitur appellatio coram Supremo Tribunali Congregationis contra sententiam, si modo ad alia delicta attinet, de quibus in art. 9 § 2.</p>	<p>§ 4. Nepřipouští se odvolání k Nejvyššímu soudu kongregace proti rozsudku, který se týká pouze jiných trestných činů, uvedených v čl. 9 § 2.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 17</p> <p>Si in gradu appellationis Promotor Iustitiae accusationem specificè diversam affert, hoc Supremum Tribunal potest, tamquam in prima instantia, illam admittere et de ea iudicare.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 17</p> <p>Jestliže v odvolacím stupni ochránce spravedlnosti podá obžalobu odlišnou co do skutkové podstaty, tento Nejvyšší soud ji může přijmout a projednat jako v první instanci.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 18</p> <p>Res iudicata habetur:</p> <p>1° si sententia in secunda instantia prolata fuerit;</p> <p>2° si appellatio proposita non fuerit intra terminum, de quo in art. 16 § 2;</p> <p>3° si, in gradu appellationis, instantia perempta sit vel eidem renuntiatum fuerit.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 18</p> <p>Za pravomocné rozhodnutí se považuje:</p> <p>1. pokud byl rozsudek vyhlášen v druhé instanci,</p> <p>2. pokud nebylo odvolání podáno ve lhůtě stanovené v čl. 16 § 2,</p> <p>3. pokud v odvolacím stupni řízení zaniklo nebo se ho strany vzdaly.</p>
<p style="text-align: center;">Titulus III</p> <p style="text-align: center;">De processu extraiudiciali</p> <p style="text-align: center;">Art. 19</p> <p>§ 1. Quoties Congregatio pro Doctrina Fidei decreverit processum extraiudicialem ineundum esse, applicandi sunt can. 1720³⁸ CIC et can. 1486³⁹ CCEO.</p>	<p style="text-align: center;">Stat' III.</p> <p style="text-align: center;">Mimosoudní řízení</p> <p style="text-align: center;">Čl. 19</p> <p>§ 1. Kdykoli Kongregace pro nauku víry rozhodne, že se má postupovat mimosoudním řízením, je třeba postupovat podle kán. 1720³⁸ CIC a kán. 1486³⁹ CCEO.</p>
<p>³⁸ CIC, can. 1720 — Si Ordinarius censuerit per decretum extra iudicium esse procedendum:</p> <p>1° reo accusationem atque probationes, data facultate sese defendendi, significet, nisi reus, rite vocatus, comparere neglexerit;</p> <p>2° probationes et argumenta omnia cum duobus assessoribus accurate perpendat;</p> <p>3° si de delicto certo constet neque actio criminalis sit extincta, decretum ferat ad normam cann. 1342-1350, expositis, breviter saltem, rationibus in iure et in facto.</p> <p>³⁹ CCEO, can. 1486 — § 1. Ad validitatem decreti, quo poena irrogatur, requiritur, ut:</p> <p>1° accusatus de accusatione atque probationibus certior fiat data sibi opportunitate ius ad sui defensionem plene exercendi, nisi ad normam iuris citatus comparere neglexit;</p> <p>2° discussio oralis inter Hierarcham vel eius delegatum et accusatum habeatur praesentibus promotore iustitiae et notario;</p> <p>3° in ipso decreto exponatur, quibus rationibus in facto et in iure punitio innitatur.</p>	<p>³⁸ CIC, kán. 1720 – Jestliže ordinář usoudil, že je nutno použít mimosoudního rozhodnutí:</p> <p>1. oznámí viníkovi obžalobu s důkazy a dá mu možnost hájit se, pokud se řádně předvolaný viník dostavil;</p> <p>2. se dvěma přísedícími důkladně projedná důkazy a tvrzení;</p> <p>3. jestliže je jistota o trestném činu a obžaloba nezanikla, vydá rozhodnutí podle kán. 1342 až 1350 s alespoň krátkým odůvodněním po stránce právní i skutkové.</p> <p>³⁹ CCEO, kán. 1486 – § 1. K platnosti rozhodnutí, jímž se uloží trest, se vyžaduje:</p> <p>1. aby obviněný byl seznámen s obžalobou i důkazy a byla mu plně dána možnost hájit se, ledaže by se po řádném předvolání nedostavil;</p> <p>2. aby se za přítomnosti ochránce spravedlnosti a notáře konal ústní pohovor hierarchy nebo jeho delegáta s obviněným;</p> <p>3. aby se v samotném rozhodnutí vyjádřilo, na základě jakých důvodů po stránce právní i skutkové se ukládá trest.</p>

<p>§ 2. Poenae autem, de quibus in can. 1426, § 1, sine hac procedura imponi possunt, dummodo de earum acceptatione ex parte rei scripto constet.</p> <p>[CCEO, can. 1426 — § 1. Nisi alia poena iure determinata est, irrogari possunt secundum antiquas Ecclesiarum orientalium traditiones poenae, quibus imponitur aliquod grave opus religionis vel pietatis vel caritatis peragendum veluti preces determinatae, pia peregrinatio, speciale ieiunium, eleemosynae, recessus spirituales. ...]</p>	<p>§ 2. Tresty, o nichž v kán. 1426 § 1, mohou být ze této procedury uloženy, jen pokud je písemně zaznamenáno, že s nimi viník souhlasí.</p> <p>[CCEO, kán. 1426 – § 1. Není-li právem stanoven jiný trest, mohou být dle starobylých tradic východních církví uloženy tresty, jimiž se ukládá vykonání nějakého závažného úkonu zbožnosti nebo lásky, např. určené modlitby, pouť, speciální půst, almužna, duchovní cvičení. ...]</p>
<p>§ 2. Praevio mandato Congregationis pro Doctrina Fidei, poenae expiatoriae perpetuae irrogari possunt.</p>	<p>§ 2. Na základě předchozího pověření Kongregací pro nauku víry mohou být uloženy trvalé pořádkové tresty.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 20</p> <p>§ 1. Processus extraiudicialis agi potest a Congregatione pro Doctrina Fidei vel ab Ordinario seu Hierarcha vel ab eorum Delegato.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 20</p> <p>§ 1. Mimosoudní řízení může konat sama Kongregace pro nauku víry, nebo ordinář či hierarcha, nebo jejich delegát.</p>
<p>§ 2. Munere Delegati fungi possunt sacerdotes tantum laurea doctorali vel saltem licentia in iure canonico praediti, bonis moribus, prudentia et iuris peritia praeclari.</p>	<p>§ 2. Úkol delegáta mohou vykonávat kněží mající doktorát nebo alespoň licenciát kanonického práva, dobrých mravů a vynikající rozvážností a právní zkušeností.</p>
<p>§ 3. Ad normam can. 1720⁴⁰ CIC, in hoc processu quoad munus Assessoris requisita valent, de quibus in can. 1424⁴¹ CIC.</p>	<p>§ 3. Podle ustanovení kán. 172⁴⁰ CIC se na přisedící v tomto řízení vztahují požadavky uvedené v kán. 1424⁴¹ CIC.</p>
<p>⁴⁰ Cf. supra notam n. 38. ⁴¹ CIC, can. 1424 — Unicus iudex in quolibet iudicio duos assessores, clericos vel laicos probatae vitae, sibi consulentes asciscere potest.</p>	<p>⁴⁰ Srov. výše poznámku č. 38. ⁴¹ CIC, kán. 1424 – Samosoudce u kteréhokoli soudu si může přibrat jako poradce dva přisedící, kleriky nebo laiky řádného života.</p>
<p>§ 4. Qui investigationem agit munera adimplere nequit, de quibus in §§ 2 et 3.</p>	<p>§ 4. Kdo prováděl předběžné šetření, nesmí zastávat úkoly uvedené v § 2 a 3.</p>
<p>§ 5. Ad normam can. 1486⁴⁰ CCEO, munere Promotoris Iustitiae fungi possunt sacerdotes tantum laurea doctorali vel saltem licentia in iure canonico praediti, bonis moribus, prudentia et iuris peritia praeclari.</p>	<p>§ 5. Podle ustanovení kán. 1486⁴⁰ CCEO mohou vykonávat úkol ochránce spravedlnosti kněží mající doktorát nebo alespoň licenciát kanonického práva, dobrých mravů a vynikající rozvážností a právní zkušeností.</p>
<p>⁴² Cf. supra notam n. 39.</p>	<p>⁴² Srov. výše poznámku č. 39.</p>
<p>§ 6. Munere Notarii fungi possunt sacerdotes tantum integrae fama et omni suspicione maiores.</p>	<p>§ 6. Úkol notáře mohou zastávat pouze kněží s bezvadnou pověstí a prostí veškerého podezření.</p>
<p>§ 7. Reo semper adhibendo est Advocatus vel Procuratoris, qui christifidelis esse debet laurea doctorali vel saltem licentia in iure canonico praeditus, a Congregatione pro Doctrina Fidei vel ab Ordinario seu Hierarcha vel ab eorum Delegato admissus. Ubi reus ei non providerit, competens Auctoritas aliquem nominet, tantum in munere mansurum quamdiu reus quemdam sibi constituerit.</p>	<p>7. Obviněnému je vždy ustanoven advokát nebo prokurátor, kterým musí být věřící mající doktorát nebo alespoň licenciát kanonického práva, připuštěný Kongregací pro nauku víry nebo ordinářem či hierarchou nebo jejich delegátem. Pokud si je obviněný nevybral, jmenuje je příslušná autorita. Ti ovšem setrvávají ve svém úkolu jen do té doby, než si obviněný někoho vybere sám.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 21</p> <p>Congregatio pro Doctrina Fidei dispensationes a requisitis sacerdotii et titularum academicorum concedere potest, de quibus in art. 20.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 21</p> <p>Kongregace pro nauku víry může dispenzovat od požadavku kněžského svěcení a akademických titulů uvedených v čl. 20.</p>

<p style="text-align: center;">Art. 22</p> <p>Processu extraiudiciali quovis modo expleto, omnia acta causae ad Congregationem pro Doctrina Fidei ex officio quam primum transmittantur.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 22</p> <p>Po zakončení mimosoudního řízení jakýmkoli způsobem se akta případu z úřední povinnosti co nejdříve zašlou Kongregaci pro nauku víry.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 23</p> <p>§ 1. Ad normam can. 1734⁴³ CIC, Promotor Iustitiae Congregationis pro Doctrina Fidei et reus ius habent decreti revocationem vel emendationem scripto petendi, ab Ordinario vel ab eius Delegato lati ex can. 1720, 3^o⁴⁴ CIC.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 23</p> <p>§ 1. Podle ustanovení kán. 1734⁴³ CIC mají ochránce spravedlnosti Kongregace pro nauku víry a obviněný právo písemně žádat odvolání nebo změnu rozhodnutí vneseného ordinářem nebo jeho delegátem podle kán. 1720 odst. 3⁴⁴ CIC.</p>
<p>⁴³ CIC, can. 1734 — § 1. Antequam quis recursum proponat, debet decreti revocationem vel emendationem scripto ab ipsius auctore petere; qua petitione proposita, etiam suspensio executionis eo ipso petita intellegitur.</p> <p>§ 2. Petitio fieri debet intra peremptorium terminum decem dierum utilium a decreto legitime intimato.</p> <p>§ 3. Normae §§ 1 et 2 non valent:</p> <p>1° de recursu proponendo ad Episcopum adversus decreta lata ab auctoritatibus, quae ei subsunt;</p> <p>2° de recursu proponendo adversus decretum, quo recursus hierarchicus deceditur, nisi decisio data sit ab Episcopo;</p> <p>3° de recursibus proponendis ad normam cann. 57 et 1735.</p> <p>⁴⁴ Cf. supra notam n. 38.</p>	<p>⁴³ CIC, kán. 1734 – § 1. Před podáním odvolání je odvolávající se povinen písemně požádat původce rozhodnutí, aby je odvolal nebo změnil; po podání této žádosti se má za to, že tím samým také žádá odklad provedení rozhodnutí.</p> <p>§ 2. Žádost musí být podána v propadné lhůtě deseti dnů užitečných, počítaných od zákonného oznámení rozhodnutí.</p> <p>§ 3. Ustanovení § 1 a 2 neplatí:</p> <p>1. o odvolání podaném biskupovi proti rozhodnutím vydaným představenými, kteří mu jsou podřízeni;</p> <p>2. o odvolání podaném proti rozhodnutí, kterým se rozhodlo o odvolání k vyššímu představenému, leda že by toto rozhodnutí vydal biskup;</p> <p>3. o odvoláních podaných podle kán. 57 a 1735.</p> <p>⁴⁴ Srov. výše poznámku č. 38.</p>
<p>§ 2. Tantum postea Promotor Iustitiae Congregationis pro Doctrina Fidei et reus, cum praescripta can. 1735⁴⁵ CIC servaverint, recursum hierarchicum ad eiusdem Dicasterii Congressum proponere possunt, ad normam can. 1737⁴⁶ CIC.</p>	<p>§ 2. Teprve poté může ochránce spravedlnosti Kongregace pro nauku víry a obviněný při dodržení ustanovení kán. 1735⁴⁵ CIC podat hierarchický rekurz ke kongresu téhož dikasteria ve smyslu kán. 1737⁴⁶ CIC.</p>
<p>⁴⁵ Can. 1735 — Si intra triginta dies, ex quo petitio, de qua in can. 1734, ad auctorem decreti pervenit, is novum decretum intimet, quo vel prius emendet vel petitionem reiciendam esse decernat, termini ad recurrendum decurrunt ex novi decreti intimatione; si autem intra triginta dies nihil decernat, termini decurrunt ex tricesimo die.</p> <p>⁴⁶ Can. 1737 — § 1. Qui se decreto gravatum esse contendit, potest ad Superiorem hierarchicum eius, qui decretum tulit, propter quodlibet iustum motivum recurrere; recursus proponi potest coram ipso decreti auctore, qui eum statim ad competentem Superiorem hierarchicum transmittere debet.</p> <p>§ 2. Recursus proponendus est intra peremptorium terminum quindecim dierum utilium, qui in casibus de quibus in can. 1734, § 3 decurrunt ex die quo decretum intimatum est, in ceteris autem casibus decurrunt ad normam can. 1735.</p> <p>§ 3. Etiam in casibus, in quibus recursus non suspendit ipso iure decreti executionem neque suspensio ad normam can. 1736, § 2 decreta est, potest tamen gravi de causa Superior iubere ut executio suspendatur, cauto tamen ne quid salus animarum detrimenti capiat.</p>	<p>⁴⁵ Kán. 1735 – Jestliže během třiceti dnů ode dne, kdy původci rozhodnutí došla žádost podle kán. 1734, oznámí původce nové rozhodnutí, kterým dřívější buď změni, nebo rozhodne, že žádost se zamítá, běží lhůty pro odvolání od oznámení nového rozhodnutí; jestliže však během třiceti dnů nic nerozhodne, běží lhůty od třicátého dne.</p> <p>⁴⁶ Kán. 1737 – § 1. Kdo má za to, že byl poškozen rozhodnutím, může z jakéhokoli spravedlivého důvodu podat odvolání k hierarchicky představenému toho, kdo vydal rozhodnutí; odvolání se může podat u původce rozhodnutí, který je musí zaslat příslušnému hierarchicky nadřízenému představenému.</p> <p>§ 2. Odvolání je nutno podat v propadné lhůtě patnácti dnů užitečných, které v případech, o nichž v kán. 1734 § 3, běží ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno, a v ostatních případech běží podle kán. 1735.</p> <p>§ 3. Také v případech, v nichž odvolání samým právem neodkládá provedení rozhodnutí ani nebyl poskytnut odklad podle kán. 1736 § 2, může nadřízený ze závažného důvodu nařídit odklad provedení, dbá však, aby spása duši neutrpěla škodu.</p>
<p>§ 3. Promotor Iustitiae Congregationis pro Doctrina Fidei et reus adversus decretum a Hierarcha vel ab eius Delegato ex can. 1486 § 1,</p>	<p>§ 3. Ochránce spravedlnosti Kongregace pro nauku víry a obviněný může podat hierarchický rekurz proti rozhodnutí vydanému hierarchou</p>

<p>3^{o47} CCEO prolatum recursum hierarchicum proponere possunt ad eiusdem Dicasterii Congressum ex can. 1487⁴⁸ CCEO.</p>	<p>nebo jeho delegátem podle ustanovení kán. 1486 § 1 odst. 3⁴⁷ CCEO ke kongresu téhož dikasteria ve smyslu kán. 1487⁴⁸ CCEO.</p>
<p>⁴⁷ Cf. supra notam n. 39. ⁴⁸ CCEO, can. 1487 — § 1. Recursus adversus decretum, quo poena irrogatur, intra decem dies utiles, postquam intimatum est, ad auctoritatem superiorem competentem interponi potest. § 2. Hic recursus vim decreti suspendit. § 3. Contra decisionem auctoritatis superioris non datur ulterior recursus.</p>	<p>⁴⁷ Srov. výše poznámku č. 39. ⁴⁸ CCEO, kán. 1487 – § 1. Odvolání proti rozhodnutí, jímž je udělen trest, může být podáno k příslušné vyšší autoritě ve lhůtě deseti dnů užitečných od oznámení rozhodnutí. § 2. Toto odvolání má odkladný účinek. § 3. Proti rozhodnutí vyšší autority není přípustné další odvolání.</p>
<p>§ 4. Recursus non admittitur ad Congressu Congregationis pro Doctrina Fidei contra decretum, quod tantum ad alia delicta, de quibus in art. 9 § 2, attinet.</p>	<p>§ 4. Nepřipouští se rekurz ke kongresu Kongregace pro nauku víry proti rozhodnutí, které se týká pouze jiných trestných činů uvedených v čl. 9 § 2.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 24</p> <p>§ 1. Adversus actus administrativos singulares Congregationis pro Doctrina Fidei in casibus de delictis reservatis, Promotor Iustitiae Dicasterii et accusatus ius habent intra terminum peremptorium sexaginta dierum utilium recursum ad eandem Congregationem proponendi, quae videt de merito ac de legitimitate, remoto quovis ulteriore recursu de quo in art. 123 Constitutionis Apostolicae <i>Pastor bonus</i>.</p> <p>§ 2. Quoad recursum proponendum attinet, de quo in § 1, qui secus admitti non potest, semper adhibere debet Patronum, qui christifidelis sit, peculiari mandato munitus et laurea doctorali vel saltem licentia in iure canonico praeditus.</p> <p>§ 3. Recursus, de quo in § 1, ut admitti possit, petitum perspicue indicare debet et rationes continere in iure et in facto, quibus innititur.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 24</p> <p>§ 1. Proti jednotlivým správním aktům Kongregace pro nauku víry ohledně vyhrazených závažnějších trestných činů, týkajících se podstaty věci (<i>meritum</i>) a zákonnosti, mají právo podat rekurz ochránce spravedlnosti tohoto dikasteria a obviněný v propadné lhůtě šedesáti dnů užitečných, přičemž je vyloučen každý další rekurz uvedený v čl. 123 apoštolské konstituce <i>Pastor bonus</i>.</p> <p>§ 2. Rekurz uvedený v § 1, aby mohl být přijat, musí předložit právní zástupce, jenž má být katolický věřící, musí mít zvláštní pověření a mít doktorát nebo alespoň licenciát kanonického práva.</p> <p>§ 3. Aby byl rekurz uvedený v § 1 přípustný, musí v něm být zřetelně uveden druh žádosti a obsahovat právní a faktické důvody, o něž se opírá.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 25</p> <p>Decretum poenale extraiudiciale definitivum fit:</p> <p>1° ubi elapsus sit inutiliter terminus, de quo in can. 1734 § 2 CIC⁴⁹ vel in can. 1737 § 2⁵⁰ CIC;</p> <p>2° ubi elapsus sit inutiliter terminus, de quo in can. 1487 § 1⁵¹ CCEO;</p> <p>3° ubi elapsus sit inutiliter terminus, de quo in art. 24 § 1 harum Normarum;</p> <p>4° ubi latum sit a Congregatione pro Doctrina Fidei ex art. 24 § 1 harum Normarum.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 25</p> <p>Mimosoudní trestní rozhodnutí se stává definitivním:</p> <p>1. po marném uplynutí lhůty uvedené v kán. 1734 § 2⁴⁹ CIC nebo v kán. 1737 § 2⁵⁰ CIC,</p> <p>2. po marném uplynutí lhůty uvedené v kán. 1487 § 1⁵¹ CCEO,</p> <p>3. po marném uplynutí lhůty stanovené v čl. 24 § 1 těchto norem,</p> <p>4. po rozhodnutí Kongregace pro nauku víry podle čl. 24 § 1 těchto norem.</p>
<p>⁴⁹ Cf. supra notam n. 43. ⁵⁰ Cf. supra notam n. 48.</p>	<p>⁴⁹ Srov. výše poznámku č. 43. ⁵⁰ Srov. výše poznámku č. 48.</p>

<p style="text-align: center;">Titulus IV Dispositiones finales</p>	<p style="text-align: center;">Stat' IV Závěrečná ustanovení</p>
<p style="text-align: center;">Art. 26</p> <p>Ius est Congregationis pro Doctrina Fidei, in quolibet procedendi rationis stadio et gradu, Summi Pontificis iudicio quoad dimissionem vel depositionem a statu clericali una cum dispensatione a lege caelibatus directe deferre casus gravissimos, de quibus in artt. 2-6, ubi de delicto patrato manifeste constet, data reo facultate sese defendendi.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 26</p> <p>Kongregaci pro nauku víry přísluší právo v kterémkoli stádiu a stupni řízení předložit přímo papeži k rozhodnutí nejzávažnější případy, uvedené v čl. 2 až 6, ve věci propuštění z klerického stavu nebo zbavení klerické hodnosti spolu s dispencí od závazku celibátu, pokud je zjevné spáchání trestného činu, přičemž je obviněnému dána možnost se hájit.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 27</p> <p>Ius accusati est quovis tempore a Summo Pontifice, per Congregationem pro Doctrina Fidei, dispensationem petere ab omnibus oneribus ex sacra ordinatione manantibus, incluso caelibatu, et, si casus ferat, ex professione religiosa.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 27</p> <p>Obviněný má právo prostřednictvím Kongregace po nauku víry kdykoli požádat papeže o dispens od všech závazků plynoucích ze svěcení včetně celibátu a v případě řeholníků také o dispens od řeholních slibů.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 28</p> <p>§ 1. Exceptis denuntiationibus, processibus et decisionibus ad delicta, de quibus in art. 6, attinentibus, secreto pontificio subiectae sunt⁵¹ causae de delictis his Normis rectis.</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 28</p> <p>§ 1. S výjimkou oznámení, řízení a rozhodnutí ohledně trestných činů uvedených v čl. 6 podléhají případy trestných činů upravených těmito normami papežskému tajemství.⁵¹</p>
<p>⁵¹SECRETARIA STATUS, <i>Rescriptum ex Audientia SS.mi il 4 febbraio, quo Ordinatio generalis Romanae Curiae foras datur</i>, 30 aprilis 1999, <i>Regolamento generale della Curia Romana</i>, 30 aprile 1999, art. 36 § 2, in AAS 91 (1999) 646: «Con particolare cura sarà osservato il segreto pontificio, a norma dell'Istruzione <i>Secreta continere</i> del 4 febbraio 1974».</p> <p>SECRETARIA STATUS SEU PAPALIS, <i>Rescriptum ex Audientia, instructio Secreta continere, De secreto pontificio</i>, 4 februarii 1974, in AAS 66 (1974) 89-92: «Art. 1. – Secreto pontificio comprehenduntur: ... 4) Denuntiationes extra iudicium acceptae circa delicta contra fidem et contra mores, et circa delicta contra Paenitentiae sacramentum patrata, nec non processus et decisio, quae ad hasce denuntiationes pertinent, salvo semper iure eius, qui ad auctoritatem delatus est, cognoscendae denuntiationis, si id necessarium ad propriam defensionem fuerit. Denuntiantis autem nomen tunc tantum patefieri licebit, cum auctoritati opportunum videatur ut denuntiatus et is, qui eum denuntiaverit, simul compareant; ...» (p. 90).</p>	<p>⁵¹STÁTNÍ SEKRETARIÁT. <i>Reskript z audience u papeže 4. února, kterým se vydává Všeobecný řád Římské kurie</i> (30. 4. 1999), <i>Všeobecný řád Římské kurie</i> (30. 4. 1999), čl. 36 § 2. In AAS 91 (1999), s. 646: „S obzvláštní péčí musí být zachováno papežské tajemství dle ustanovení instrukce <i>Secreta continere</i> z 4. února 1974.“</p> <p>STÁTNÍ NEBOLI PAPEŽSKÝ SEKRETARIÁT. <i>Reskript z audience, instrukce Secreta continere, o papežském tajemství</i> (4. 2. 1974). In AAS 66 (1974), s. 89–92: „Čl. 1. – Papežské tajemství zahrnuje: ... 4) Mimosoudně obdržená oznámení o trestných činech proti víře a proti mravům a ohledně trestných činů spáchaných proti svátosti pokání, rovněž jednání a rozhodnutí, která se k těmto oznámením vztahují, při stálém zachování práva toho, o němž bylo autoritě oznámení podáno, být s oznámením obeznámen, pokud by to bylo nezbytné k jeho vlastní obraně. Zveřejnit jméno oznamovatele je však dovoleno pouze tehdy, když by se jevílo autoritě vhodné, aby ten, koho se oznámení týká, a oznamovatel byli konfrontováni, ...“ (s. 90).</p>
<p>§ 2. Quicumque secretum violaverit vel ex dolo aut gravi negligentia aliud damnum intulerit accusato vel testibus vel iis qui ex vario titulo causa poenali attinguntur, ad instantiam partis laesae vel etiam ex officio, congruis poenis puniatur.</p>	<p>§ 2. Tomu, kdo by úmyslně nebo ze závažné nedbalosti porušil tajemství a způsobil nějakou škodu obviněnému nebo svědkům nebo těm, jichž se z různých důvodů trestní případ týká, bude na žádost poškozeného nebo také z úřední povinnosti potrestán vhodnými tresty.</p>
<p style="text-align: center;">Art. 29</p> <p>Hisce in causis, una cum praescriptis harum Normarum, canones quoque de delictis et poenis</p>	<p style="text-align: center;">Čl. 29</p> <p>V těchto případech se spolu s předpisy těchto norem mají použít také kánony o trestných</p>

necnon de processu poenali utriusque Codicis applicandi sunt.	činech a trestech i o trestním řízení, obsažené v obou kodexech.
---	--